

Sygn. akt IV U 66/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Koronowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Grądzik

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania A. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 10 grudnia 2015r. znak: (...)

o nauczycielskie świadczenie kompensacyjne

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni A. R. prawo do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego od dnia 1 października 2015r.;

II. stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji;

III. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. na rzecz wnioskodawczyni kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IV U 66/16

UZASADNIENIE

Skarżąca A. R. wniosła odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 10 grudnia 2015r., znak (...), odmawiającej jej prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego. Ubezpieczona wniosła o przyznanie jej tego świadczenia twierdząc, że jest nauczycielem mianowanym od dnia 2 września 1991r. w stopniu nauczyciela dyplomowanego od dnia 29 lutego 2004r. oraz że rozwiązała stosunek pracy na podstawie art. 23¹§4 kp, a więc z własnej inicjatywy. Skarżąca wniosła także o zasądzenie kosztów.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie z powołaniem się na art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2009r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz.U. z 2009r. Nr 97 poz. 800 ze zmianami; dalej: ustawa o nsk). Organ rentowy kwestionował tylko jedną przesłankę przyznania wnioskowanego prawa, tj. rozwiązanie stosunku pracy na wniosek ubezpieczonej. Stanowisko to oparto na art. 23¹§4 kpc, zgodnie z którym rozwiązanie stosunku pracy w trybie wskazanym w tym przepisie powoduje dla pracownika skutki, jakie przepisy prawa pracy wiążą z rozwiązaniem stosunku pracy przez pracodawcę za wypowiedzeniem. Nie kwestionowano okoliczności faktycznych sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni urodziła się w dniu (...), zatem 55 lat ukończyła w 2014r.

Od dnia 1 września 1984r. ubezpieczona była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedszkolu Wojskowym Nr 36 w B., najpierw jako nauczyciel, a od dnia 1 września 2012r. do dnia 31 sierpnia 2015r. jako dyrektor przedszkola. Z dniem 1 września 2015r. nastąpiło przejście zakładu pracy na innego pracodawcę, tj. Gminę M. B., co skutkowało zmianą nazwy na Przedszkole Miejskie (...) w B.. W związku z tym ubezpieczona w ramach kontynuowanego stosunku pracy była zatrudniona w tymże Przedszkolu nadal jako nauczyciel w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 16 września 2015r. skarżąca złożyła oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy w trybie art. 23¹§4 kp, które skutkowało ustaniem tego stosunku z dniem 23 września 2015r.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o nsk świadczenie przysługuje nauczycielom, którzy spełnili łącznie następujące warunki: po pierwsze osiągnęli wiek, o którym mowa w ust. 3 – w przypadku skarżącej jest to 55 lat, po drugie mają okres składkowy i nieskładkowy w rozumieniu ustawy emerytalnej wynoszący 30 lat, w tym 20 lat wykonywania pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nsk (m.in. w przedszkolach), w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć i po trzecie rozwiązali stosunek pracy.

Skarżąca bezspornie ukończyła 55 lat oraz legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym 30 lat, w tym ma 20 lat wykonywania pracy w przedszkolu oraz uległ rozwiązaniu stosunek pracy. Organ rentowy kwestionował tylko to, że ubezpieczona rozwiązała stosunek pracy na swój wniosek.

W ocenie Sądu stanowisko pozwanego co jedynej do spornej przesłanki prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego jest wadliwe.

Nie ma wątpliwości, że zmiana pracodawcy skarżącej z dniem 1 września 2015r. w związku z przejściem zakładu pracy skutkowało tym, że Gmina M. B. stała się mocą prawa, tj. na podstawie art. 23¹§1 kp, pracodawcą ubezpieczonej w ramach dotychczasowego stosunku pracy. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 23¹§4 kp, w terminie 2 miesięcy od przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, pracownik może bez wypowiedzenia, za siedmiodniowym uprzedzeniem, rozwiązać stosunek pracy. Wprawdzie przepis ten stanowi dalej, że rozwiązanie stosunku pracy we wskazanym trybie powoduje dla pracownika skutki, jakie przepisy prawa pracy wiążą z rozwiązaniem stosunku pracy przez pracodawcę za wypowiedzeniem, jednak wyraźnie określa granicę tych skutków do skutków z zakresu prawa pracy, a nie – istotnych w rozpatrywanej sprawie – z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych. Z pewnością przy tym nie było celem ustawodawcy w art. 23¹§4 kp pogarszanie sytuacji pracownika korzystającego z uprawnienia unormowanego w tym przepisie. Trzeba ponadto zauważyć, że istotą pojęcia „rozwiązali stosunek pracy” z art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o nsk nie jest legitymowanie się przez nauczyciela konkretnego rodzaju rozwiązaniem stosunku pracy – gdyby tak było, ustawodawca wskazałby wyraźnie np. „wypowiedzieli stosunek pracy” – a rozwiązanie stosunku pracy z inicjatywy nauczyciela. Niewątpliwie natomiast na taką właśnie inicjatywę ze strony skarżącej wskazuje jej oświadczenie z dnia 16 września 2015r. o rozwiązaniu stosunku pracy za siedmiodniowym uprzedzeniem (k.23 pliku dot. nsk).

Skoro wobec tego ubezpieczona spełnia wszystkie przesłanki wnioskowanego prawa, zaskarżoną decyzję zmieniono na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy o nsk, art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r., poz. 748 ze zmianami; dalej: ustawa emerytalna) w związku z art. 16 ust. 1 ustawy o nsk oraz na podstawie art. 477¹⁴§1 kpc, przyznając prawo do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego od dnia 1 października 2015r., tj. od początku miesiąca, w którym złożono wniosek. Ponadto na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej w związku z art. 18 ust. 1 ustawy o nsk Sąd stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za

nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, jako że wydanie zaskarżonej decyzji było skutkiem jedynie zastosowania przez pozwanego wadliwej wykładni przepisów prawa.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 98 ust. 1 i 3 kpc w związku z art. 108 ust. 1 kpc i §12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013r, poz. 461 ze zmianami) w związku z §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800), zasądzając na rzecz ubezpieczonej stawkę minimalną wynagrodzenia jej pełnomocnika.

Należy też zaznaczyć, że ponieważ stan faktyczny sprawy był bezsporny, na podstawie art. 227 kpc a contrario oddalono wniosek ubezpieczonej, zgłoszony zresztą „z ostrożności”, o dopuszczenie dowodu z akt sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Elblągu, dotyczącej sprostowania świadectwa pracy.